

12.09x20.03	1	עמוד 3	מעריב - המגזין	07/2018	64481335-4
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינו - 80790					

« ד"ר רויטל עמירן

שיגעון גדלות

בניגוד לנתניהו, הרצל הבין את מגבלות כוחו כמנהיג והיה רחוק מהרוח הלאומנית והפופוליסטית של חוק הלאום

זו יותר משנועדה לשנות את המציאות נוע" דה לתקוע אצבע בעין לכ-20% מהאוכלוסייה ולפגוע באחד היסודות המכוננים של זהותם, מורשתם ותרבותם.

הגבלת מימוש הזכות להגדרה עצמית עבור העם היהודי היא הסעיף האירוני ביותר. ההיסטוריה מלמדת כי עוד לא קם החוק שימנע מי חידים או מקבוצת אנשים להגדיר את עצמם, בדיוק כשם ששום חוק לא יכול למנוע מבני אדם להרגיש או לחשוב. ולבסוף, ישנו סעיף ההתיישבות, שהנוסח המתון שלו שהתקבל קובע כי המדינה תפעל לעודד התיישבות יהודית. משמעותו של סעיף זה היא כי המדינה תוכל להקים יישובים שניהלו אורח חיים יהודי, אך לא תוכל למנוע מערבים להתגורר בהם. ההנחה היא שיישובים אלו מראש לא יהיו אטרקטיביים לערבים ויאפשרו לרוב היהודי להשתלט על כמה שיותר שטחים בארץ יש ראל. אלא שהמחוקק לא הביא בחשבון שהשמיכה קצרה. הרי באותה מידה שיישובים אלו ירחיקו ערבים, הם גם ירחיקו יהודים חילוניים. בנוסף, הגרעין הקשה של הציונות הרתית מתמקד בכיבוש השטחים. לא ברור כמה אפקטיבי יהיה לפרוס אותו בנגב ובגליל. בניגוד לנתניהו, הרצל הבין את מגבלות הכוח, ותפקידו כמנהיג היה בעל חשיבות היסטורית. במורשתו אין יהודי שמתבייש. חוק הלאום שנתניהו רואה בו ניצחון, לעומת זאת, הוא חוק שיהודים רבים יתביישו בו עוד שנים רבות. ●

ומפוזי ומלא חשיבות עצמית, נאם בשבוע שעבר ראש הממשלה מעל דוכן הכנסת: "זהו רגע מכונן בתולדות הציונות ותולדות מדינת ישראל. 122 שנה אחרי שהרצל פרסם את חונו, קבענו בחוק את עקרון היסוד של קיומנו". מרמה עצמו לאחד ממנהיגי הציונות הדגולים, תוך שהוא מתכחש ומסלף את הגותם ההומנית הממזגת בתוכה את ערכי השוויון והלאומיות, הבהיר ראש הממשלה כי הוא לוקה בשיגעון גדלות.

הרצל, בגדולתו האוטנטית, כתב בספרו מדינת היהודים: "כל אדם יהי חופשי ובלתי מוגבל באמונתו או בכפירתו, כמו בלאומיותו. ואם יקרה שישבו בתוכנו גם בני אמונה אחרת, בני לאום אחר, נעניק להם הגנת כבוד וש"ויון זכויות חוקי". חיבורו התפרסם בשנת 1896, כשנה לפני הקונגרס הציוני הראשון, 52 שנה לפני קום המדינה. הרעיון הציוני היה עדיין בגדר חלום שברירי. יותר מכל, הרצל ביקש לסחוף את ההמונים, אך כבעל מחויבות להשקפת חלום ליברלית, היה רחוק מהרוח הלאומנית והפופוליסטית; אותה רוח המאפיינת את הממשלה של מדינת ישראל האיתנה בשנת 2018 ואת העומד בראשה.

חוק הלאום עיקרו היבריט. כלומר, מעשה טהור של יוהרה, שעל פי ההשקפה האריסטוטלית נועד כליכולו להשפיל מתוך שאיפה להשגת תחושת עליונות. אם נבחן את תכניו השונים, לא נוכל שלא להבחין כי מלבד רמיסת כבודם של הערבים – אין בו דבר. כך למשל, החוק קובע את המובן מאליו לגבי הרגל, ההמנון ושמה של מדינתנו, חוזר על חוק השבות ומעתיק באופן סלקטיבי משפטים ידועים ומקובלים מתוך מגילת העצמאות. בהמשך לכך, הורדת הדרגה של השפה הערבית לא אמורה, כך לפי לשון החוק, לפגוע במעמד (הנמוך ממילא) שניתן לה טרם החוק. מכאן, שפעולה

הגבלת מימוש הזכות להגדרה עצמית עבור העם היהודי היא הסעיף האירוני ביותר. עוד לא קם החוק שימנע מיחידים להגדיר את עצמם